

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. D.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2021, č. j. 14 A 127/2020 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2020, č. j. MV-134676-4/SO-2020, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-5910-25/ZM-2019, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty, a to podle § 44a odst. 11, ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve znění

rozhodném pro projednávanou věc. Žalobcova žádost byla zamítnuta z důvodu zjištění závažné překážky pobytu cizince na území, která spočívala ve výkonu nelegální práce.

[2] Ze správního spisu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti. Žalobce nejprve v ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve společnosti DETAIL Partner s. r. o. (dále jen „*společnost DETAIL Partner*“), a to naposledy s platností ode dne 9. 2. 2017 do dne 8. 2. 2019. S ohledem na změnu zákona o pobytu cizinců, do kterého byl zaveden institut zaměstnanecké karty jako jediného a komplexního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, požádal žalobce dne 12. 6. 2018 správní orgán prvního stupně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019 – pozn. NSS) a následně dne 30. 1. 2019 požádal o prodloužení doby platnosti svého dosavadního pobytového oprávnění ve formě zaměstnanecké karty. O udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele i o prodloužení pobytového oprávnění žádal s ohledem na zaměstnání ve společnosti Autodoprava Trilobit s. r. o. (dále jen „*společnost Autodoprava Trilobit*“), u které měl být zaměstnán jako řidič na základě předložené pracovní smlouvy uzavřené dne 31. 12. 2018. Společnost Autodoprava Trilobit k výzvě správního orgánu prvního stupně sdělila, že žalobce byl jejím zaměstnancem v hlavním pracovním poměru od 28. 5. 2018 do 31. 7. 2019, kdy byl pracovní poměr dohodou obou stran ukončen a žalobce nastoupil do jiné společnosti. Úřad práce České republiky posléze správní orgán prvního stupně informoval, že žalobci vydal celkem čtyři rozhodnutí o povolení k zaměstnání, přičemž poslední se týkalo společnosti DETAIL Partner (s platností do května 2015), žádné se tedy netýkalo společnosti Autodoprava Trilobit.

[3] Správní orgán prvního stupně měl z výše uvedených zjištění za prokázané, že žalobce byl oprávněn k zaměstnání ve společnosti DETAIL Partner, a to v období od 9. 2. 2017 do 8. 2. 2019, ovšem již od 28. 5. 2018 až do 31. 7. 2019 pracoval ve společnosti Autodoprava Trilobit. To vyplynulo jak ze sdělení posledně uvedené společnosti, tak z rozvázání pracovního poměru dohodou ve společnosti Autodoprava Trilobit, kterou správnímu orgánu zaslal sám žalobce. S ohledem na to, že správní orgán prvního stupně žalobci nevydal souhlas se změnou zaměstnavatele (pro zaměstnání ve společnosti Autodoprava Trilobit), a žalobce ani neměl platné povolení k zaměstnání v této společnosti vydané Úřadem práce, bylo třeba jeho jednání hodnotit jako výkon nelegální práce. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 18. 3. 2021, č. j. 14 A 127/2020 – 35, zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Zároveň žalovanou zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci.

[5] Městský soud měl za nesporné, že žalobce byl zaměstnán ve společnosti Autodoprava Trilobit, a to až do 31. 7. 2019, kdy byl pracovní poměr dohodou stran ukončen. V rozhodném období, tj. podle městského soudu od 28. 5. 2018 do 31. 7. 2019, též žalobce nedisponoval rozhodnutím o povolení zaměstnání, ani zaměstnaneckou kartou opravňující ho k výkonu práce ve společnosti Autodoprava Trilobit. Městský soud však správním orgánům vytkl, že nezjistily den vzniku pracovního poměru mezi žalobcem a společností Autodoprava Trilobit, respektive den reálného nástupu žalobce do práce.

Správní orgány závěr, že žalobce pro uvedenou společnost pracoval bez povolení již od 28. 5. 2018, opřely výhradně o sdělení společnosti Autodoprava Trilobit, z něhož však nevyplývá, že od tohoto dne žalobce skutečně započal s výkonem práce.

[6] Městský soud v této souvislosti podotkl, že datum uzavření pracovní smlouvy nemá na posouzení předestřené otázky žádný vliv. S ohledem na zákon o pobytu cizinců, který žadatelům ukládá předložit pracovní smlouvu už společně s žádostí o změnu zaměstnavatele, je pracovní smlouva z logiky věci uzavírána ještě před udělením souhlasu se změnou zaměstnavatele. V posuzované věci nebylo z vyjádření společnosti Autodoprava Trilobit patrné, zda tato společnost uvádí den uzavření pracovní smlouvy, či reálný počátek výkonu práce žalobce. Správní orgány proto měly opatřit a provést další důkazy, které by postavily na jisto, kdy žalobce nastoupil u dotčené společnosti do práce a započal s jejím výkonem (například si vyžádat příslušnou pracovní smlouvu obsahující ujednání o dni nástupu do práce nebo žalobcovy mzdové listy). Tuto povinnost měly správní orgány tím spíše, že – podle jejich vlastního vyjádření – žalobce doložil k žádosti všechny požadované náležitosti. Důvodem pro její zamítnutí tak byla výhradně aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy zjištění závažné překážky dalšího pobytu žalobce na území, spočívající ve výkonu nelegální práce.

[7] Ze správního spisu přitom také podle městského soudu vyplynulo, že žalobce dne 12. 6. 2018 požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele. V žalobou napadeném rozhodnutí (jakož i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) přitom není zmíněno, jak správní orgány s touto žádostí naložily, tedy jestli udělily nebo neudělily žalobci souhlas se změnou zaměstnavatele (tedy nově společnosti Autodoprava Trilobit). Je však nesporné, že minimálně do 30. 1. 2019 (kdy žalobce požádal o prodloužení doby platnosti svého dosavadního pobytového oprávnění ve formě zaměstnanecké karty) nebylo o této žádosti rozhodnuto. To žalobce považoval za nezákonné průtahy v řízení, správní orgány na to reagovaly tím, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze pořádkové a jejich nedodržení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Podle městského soudu je však zjištění, kdy bylo rozhodnuto o žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele, podstatné pro posouzení žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti pobytového oprávnění. Souvisí totiž s posouzením, v jakém období se měl žalobce dopouštět výkonu nelegální práce. Je přitom nepřijatelné, aby nečinnost správních orgánů (respektive průtahy v souvisejícím řízení) zčásti vedla k zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení pobytu.

[8] Městský soud se následně věnoval tomu, že souhlas se změnou zaměstnavatele měl být žalobci udělen či neudělen v přiměřené lhůtě, protože zákon o pobytu cizinců konkrétně stanovenou lhůtu v tomto případě neobsahoval. V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně tento úkon neučinil po dobu delší než sedm měsíců, což zcela jistě není přiměřená doba. V tomto směru městský soud připomenul, že po novele zákona o pobytu cizinců má správní orgán pouze lhůtu třiceti dnů na sdělení, zda jsou splněny zákonné podmínky pro změnu zaměstnavatele. Není důvod, aby tato lhůta nebyla vztažena i na rozhodování o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podle dřívějšího (a v žalobcově případě rozhodného) znění zákona o pobytu cizinců.

[9] Z výše uvedeného městský soud dovodil, že nebylo řádně zjištěno, k jakému dni začal žalobce pro nového zaměstnavatele (společnost Autodoprava Trilobit) reálně

vykonávat práci; tato skutečnost musí být předmětem dalšího dokazování. V každém případě ovšem mohly správní orgány žalobci klást k tíži pouze případnou nelegální práci v období před 12. 6. 2018, tj. před podáním žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele, a následně nelegální práci konanou po dobu 30 dnů od tohoto data, ve které mělo být o žádosti rozhodnuto. Delší průtahy v tomto řízení nelze přičítat k tíži žalobce. V dalším řízení musí správní orgány posoudit intenzitu porušení právních předpisů ze strany žalobce, a to zejména s ohledem na nově určenou délku nelegální práce vykonávané žalobcem (pokud se vůbec prokáže), tedy zhodnotit, zda je v daném případě dána závažná překážka jeho pobytu na území. Závažnost porušení právních předpisů se rovněž musí poměřovat s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který v ČR pobývá již od roku 2006.

[10] Žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[11] Nejprve namítá, že ve správním řízení byly zjištěny skutečnosti, které znemožnily žádosti vyhovět, a tak nemohlo být v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu prováděno další dokazování. Podle stěžovatelky bylo prokázáno, že žalobce na území ČR nelegálně pracoval ve společnosti Autodoprava Trilobit. Stěžovatelka s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu připomíná, že řízení o žádosti je ovládáno zásadou dispoziční, iniciativa je tedy na žadateli, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a doložit je odpovídajícími důkazy. Žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen se všemi podklady rozhodnutí, tedy i s dotčeným sdělením společnosti Autodoprava Trilobit o tom, v jakém období pro ni pracoval. Skutečnosti vyplývající z tohoto sdělení přitom nerozporoval, a to ani v rámci podání odvolání, které bylo toliko blanketní.

[12] Dále stěžovatelka uvádí, že žalobcova žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podaná dne 12. 6. 2018 není relevantní. Rozhodující je, že o této žádosti nebylo v době rozhodování správního orgánu prvního stupně v nynější věci rozhodnuto, souhlas k zaměstnání ve společnosti Autodoprava Trilobit žalobci nebyl udělen, a nemohl tudíž pro tuto společnost pracovat. Přesto tak činil, jak bylo prokázáno. To, že k udělení souhlasu nedošlo, sice stěžovatelka ve svém rozhodnutí nezmínila výslovně, nicméně je to z něj zřejmé, neboť v opačném případě (tj. pokud by došlo k udělení souhlasu) by to v rozhodnutí reflektovala. Stěžovatelka zdůrazňuje, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pořádkové a proti případné nečinnosti správního orgánu prvního stupně se mohl žalobce v řízení o udělení souhlasu bránit prostředky dle správního řádu. Pro pořádek doplňuje, že žalobci nebyl souhlas se změnou zaměstnavatele pravomocně udělen dne 10. 6. 2020, přičemž žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky bylo vydáno až posléze, dne 19. 10. 2020. Úvahy městského soudu o přiměřené lhůtě 30 dní na vyřízení žádosti o udělení souhlasu nejsou relevantní, neboť se opírají o novelizované znění zákona o pobytu cizinců, které nebylo v případě žalobce aplikovatelné.

[13] Stěžovatelka uzavírá, že trvá na závěru, že žalobce v období od 28. 5. 2018 do 31. 7. 2019, tj. po dobu delší než jeden rok, vykonával nelegální práci. Toto zjištění představuje závažné porušení právních předpisů, které svou intenzitou naplňuje závažnou

překážku dalšího pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[14] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, jehož závěry považuje za správné. Dodává, že za pomoci argumentace stěžovatelky, dle níž se žalobce kriticky nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, nelze rezignovat na zákonný požadavek zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu). Správní orgány se této povinnosti nemohou zprostit s tím, že se žalobce v rámci vyjádření k podkladům neohradil proti porušení této zásady správního řízení. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele nemá na daný případ žádný vliv. Poukazuje na to, že pokud by správní orgány rozhodly o této žádosti v přiměřené lhůtě, nemohla by být následně zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění z důvodu zjištění závažné překážky pobytu cizince na území.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Zrušovacím důvodem rozsudku městského soudu bylo, že správní orgány v řízení dostatečně nezjistily skutkový stav věci, protože neprokázaly, k jakému dni počal žalobce reálně pracovat pro společnost Autodoprava Trilobit. Toto zjištění bylo podstatné pro určení délky výkonu nelegální práce žalobcem. Vedle toho městský soud stěžovatelce vytknul, že nijak nezohlednila, že žalobce sice žádal o souhlas se změnou zaměstnavatele (právě ve vztahu ke společnosti Autodoprava Trilobit), avšak o této žádosti nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Městský soud tak dovodil, že délka řízení ve věci souhlasu se změnou zaměstnavatele ve značné míře ovlivnila délku období, v němž měl žalobce pro uvedenou společnost nelegálně pracovat.

[18] Nejvyšší správní soud s uvedenými závěry souhlasí. Co se týče zjištění skutkového stavu věci, městský soud správně konstatoval, že výkon nelegální práce žalobcem již ode dne 28. 5. 2018 z podkladů ve správním spise nevyplývá. Správní orgán prvního stupně v tomto směru vycházel pouze ze sdělení společnosti Autodoprava Trilobit ze dne 1. 10. 2019 (viz č. l. 21 spisu správního orgánu prvního stupně), v němž je ovšem toliko bez dalšího uvedeno, že „[žalobce] *(...) byl naším zaměstnancem na hlavní pracovní poměr od 28. 5. 2018 do 31. 7. 2019, kdy ukončil dohodou a nastoupil k jiné firmě*“. Z tohoto sdělení však bez pochybností nevyplývá, že právě od 28. 5. 2018 žalobce – bez předchozího povolení k zaměstnání či souhlasu se změnou zaměstnavatele – pro uvedenou společnost reálně pracoval, a dopouštěl se tak výkonu nelegální práce. Podle § 36 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, sice platí, že *pracovní poměr vzniká dnem, který byl sjednán v pracovní smlouvě jako den nástupu do práce nebo dnem, který byl uveden jako den jmenování*

na pracovní místo vedoucího zaměstnance, avšak z kusého vyjádření společnosti Autodoprava Trilobit není patrné, zda žalobce opravdu dne 28. 5. 2018 nastoupil do práce a započal s jejím výkonem.

[19] Ostatně, součástí správního spisu správního orgánu prvního stupně je jen pracovní smlouva ze dne 31. 12. 2018, uzavřená mezi žalobcem a společností Autodoprava Trilobit, v níž je v bodě 1. jako **den nástupu do práce** na pozici řidiče uvedeno datum **1. 1. 2019**, tedy nikoli 28. 5. 2018. Tomu odpovídá i mzdový výměr připojený k této pracovní smlouvě, účinný právě od 1. 1. 2019.

[20] O podklady založené ve správním spise tedy nelze opřít závěr, že žalobce se dopouštěl výkonu nelegální práce od 28. 5. 2018 do 31. 7. 2019, tedy – jak konstatovaly správní orgány – v období delším než jeden rok, tj. po nikoli zanedbatelnou dobu. Právě správními orgány tvrzená délka nelegální práce vykonávané žalobcem byla důvodem, proč ji podřadily pod pojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že za tohoto stavu věci měl správní orgán prvního stupně opatřit další důkazy, kterými by prokázal den nástupu žalobce do práce a její reálný výkon (například mzdové listy a pracovní smlouvu vztahující se k roku 2018 apod.). Námitky stěžovatelky v kasační stížnosti jsou v tomto směru liché. Stěžovatelka tvrdí, že v řízení o žádosti to byl žalobce, kdo měl v souladu s dispoziční zásadou povinnost tvrdit a prokázat rozhodné skutečnosti.

[22] Předně je třeba zdůraznit, že zákon o pobytu cizinců vymezuje povinné náležitosti žádosti o pobytové oprávnění (viz např. § 42h citovaného zákona), respektive žádosti o prodloužení doby jeho platnosti (viz např. § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců). Jak trefně podotkl i městský soud v napadeném rozsudku, správní orgán prvního stupně výslovně konstatoval, že žalobce veškeré zákonné náležitosti doložil (viz str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Žádost tedy nebyla zamítnuta proto, že by žalobce některou z požadovaných náležitostí nedoložil, ale z důvodu aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě je absurdní dovolávat se judikatury, dle níž je to cizinec – žadatel, který musí správnímu orgánu shromáždit a předložit všechny požadované doklady. Žalobce tak totiž učinil. Pokud správní orgány i přesto dospěly k závěru, že je nutné jeho žádost zamítnout z důvodu zjištění závažné překážky pobytu na území ČR, bylo na nich, aby tento závěr jednak přesvědčivě odůvodnily, a především aby byl tento závěr náležitým způsobem opřen o příslušná skutková zjištění, která mají oporu ve správním spisu. Jak bylo vyloženo výše, k tomu ovšem v posuzovaném případě nedošlo.

[23] V tomto ohledu je nevýznamné, že žalobce při seznámení s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí nijak nerozporoval sdělení společnosti Autodoprava Trilobit ze dne 1. 10. 2019 ohledně trvání jeho pracovního poměru, a sám nedoložil či nenavrhl další důkazy. Žalobce v danou chvíli nemohl tušit, že jeho žádost bude zamítnuta s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s tím, že správní orgán prvního stupně vyvodí z tohoto sdělení právě to, že žalobce pro uvedenou společnost nelegálně pracoval od 28. 5. 2018. Žalobce sice následně mohl se závěry prvostupňového rozhodnutí věcně polemizovat v odvolání, což neučinil (blanketní odvolání nedoplnil), avšak to

nikterak nezbavilo stěžovatelku povinnosti posoudit soulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy (§ 89 odst. 2 správního řádu). Nebyl-li v řízení dostatečně zjištěn skutkový stav ve vztahu k závěru o výkonu nelegální práce žalobcem, nemůže rozhodnutí stěžovatelky obstát, a to bez ohledu na procesní pasivitu žalobce.

[24] Stěžovatelka dále namítá, že podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, které žalobce učinil dne 12. 6. 2018, nemá na skutkové okolnosti daného případu žádný vliv. Podotýká, že tato žádost byla zamítnuta, a proto žalobce nemohl pro společnost Autodoprava Trilobit pracovat, a přesto tak činil.

[25] Uvedená argumentace však podle Nejvyššího správního soudu pomíjí to, že výkon nelegální práce žalobcem, respektive po jakou dobu žalobce pracoval bez potřebného povolení, nebylo ve správním řízení řádně zjištěno. Nadto pokud správní orgány o žádosti o udělení souhlasu pravomocně rozhodly až 10. 6. 2020, tedy až po takřka dvou letech od jejího podání, jde bezpochyby o okolnost, která musí být zohledněna při posuzování závažnosti jednání žalobce v nyní řešené věci, avšak správní orgány tak neučinily.

[26] Jak správně připomněl i městský soud, při posouzení, zda udělení či prodloužení pobytového oprávnění brání *jiná závažná překážka*, hrají roli všechny relevantní skutkové okolnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019 – 41; dostupný na www.nssoud.cz). V dané věci proto je významné, že žalobce postupoval v souladu s literou zákona o pobytu cizinců, včas požádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele a i následné kroky činil podle zákona nebo v souladu s výzvami správních orgánů. Nečinností správního orgánu prvního stupně, který po velmi dlouhou dobu nerozhodl o jeho žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, byl žalobce fakticky udržován v nejistotě a ve slepé uličce – jeho dosavadní pracovní poměr ve společnosti DETAIL Partner skončil a pro nového zaměstnavatele legálně nemohl kvůli liknavosti správního orgánu začít pracovat. Pokud tak přesto činil (a v dalším řízení musí být řádně zjištěno v jakém období přesně), jistě mu to lze vytknout, ale zároveň musí správní orgány brát v potaz, že pochybení se dopustil rovněž správní orgán prvního stupně. Tímto směrem ovšem úvahy správních orgánů nesměřovaly a městský soud dospěl ke správnému závěru, že naznačené okolnosti měly být při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti dosavadního pobytu reflektovány, a to ve prospěch žalobce.

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka v závěru kasační stížnosti (viz bod 7 této stížnosti) namítá, že žalobce v odvolání nepředestřel žádná konkrétní tvrzení ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, dále že nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával důkazy svědčící ve prospěch závěru, že rozhodnutí bude nepřiměřené, a že též po něm nelze žádat, aby se výslovně vyjádřil ke všem kritériím posuzování přiměřenosti vyjmenovaným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Tato argumentace je nicméně mimoběžná a míjí se se zrušovacími důvody napadeného rozsudku a s tím, co je obsahem jeho odůvodnění. Městský soud nezrušil rozhodnutí stěžovatelky proto, že by se nevypořádalo s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce. Pouze v závěru logicky stručně nastínil (viz odstavec 35 napadeného rozsudku), že zjištěnou závažnost porušení právních předpisů ze strany žalobce je třeba poměřit s dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V tomto směru městský soud dále instruoval správní orgány, aby zohlednily zejména délku

pobytu žalobce v ČR (od roku 2006) a jeho zdejší ekonomické a osobní vazby. Těmto závěrům nemá zdejší soud co vytknout.

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží.

[30] Právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšnému žalobci, a to za jeden úkon právní služby učiněný jeho zástupcem, konkrétně za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 5. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“]. Žalobci přísluší odměna ve výši 3 100 Kč za daný úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí v daném případě částku 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu